

Anexa II

Propuneri de modificare Cod procedură fiscală

Nr. Crt.	Text actual	Propuneri de modificare	Observații
1.	<p>Art. 126 alin. (2): “În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1), inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1).”</p>	<p>Art. 126 alin. (2): “În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1) încare nu se includ perioadele de suspendare legală a inspecției fiscale, inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1). Emiterea raportului de inspecție fiscală și deciziei de impunere sau deciziei de nemodificare a bazei de impunere cu încălcarea prevederilor prezentului alineat atrage</p>	<p>În prezent există puncte de vedere contrare în ceea ce privește interpretarea alin. 2 al art. 126 Cod procedură fiscală, într-o opinie considerându-se că „dublul perioadei prevăzute la alin. (1)” se calculează strict prin raportare la cele 45, 90 sau 180 de zile stabilite drept durată maximă a inspecției fiscale – așadar dublul duratei însemnând 90, 180 și respectiv 360 zile, în timp ce în opinia contrară se consideră că celor 90, 180 sau 360 de zile le poate fi „adăugată” perioada în care inspecția fiscală este suspendată în mod legal – așadar o perioadă suplimentară de cel mult 6 luni, alungându-se deci ca dublul duratei să poată reprezenta aproximativ 9 luni, 12 luni sau 18 luni. Se impune așadar clarificarea dispoziției.</p> <p>În același timp, în forma actuală, sancțiunea ce ar trebui să intervină în cazul depășirii dublului</p>

		<p>nulitatea acestora”.</p>	<p>duratei maxime a inspecției fiscale este încetarea inspecției „fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere”. Însă în practică organele de control nu procedează niciodată <i>ex officio</i> la încetarea inspecției și, de asemenea, nici atunci când contribuabilul solicită acest lucru, procedând la finalizarea controlului și la emiterea raportului de inspecție și a deciziei de impunere corespunzătoare.</p> <p>Mai mult, organul de soluționare și chiar instanța de judecată ce sunt investite cu soluționarea căilor de atac împotriva actului emis cu nerespectarea dispozițiilor art. 126 Cod procedură fiscală condiționează eventuala anulare a acestuia de demonstrarea vătămării suferite de contribuabil.</p> <p>În aceste condiții, sancțiunea prevăzută de legiuitor devine inaplicabilă.</p>
2.	<p>Art. 127 Suspendarea inspecției fiscale</p> <p>“(2)În cazul prevăzut la alin. (1), inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul</p>	<p>La art. 127, reformularea alin. (2), (5) – (6) și completarea cu noile alineate (8) – (10)</p> <p>(2)În cazul prevăzut la alin. (1), inspecția fiscală este suspendată până la data la care</p>	<p>1)Cu titlu preliminar, precizăm că Codul de procedură fiscală și dispozițiile conexe statuează cazurile ce determină suspendarea inspecției fiscale, durata maximă a suspendării inspecției fiscale, durata suspendării a fiecărei situații privită individual ce determină suspendarea inspecției</p>

<p>suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării.”</p> <p>(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului.</p> <p>(6) Data reluării inspecției fiscale se aduce la cunoștința contribuabilului/plătitorului.</p> <p>(7) Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.</p>	<p>încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării.”</p> <p>(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului. Suspendarea începe de la data prevăzută în decizie. În cazul în care în decizie nu este prevăzută o astfel de dată sau decizia este comunicată ulterior datei prevăzută în decizie, suspendarea începe de la data comunicării deciziei de suspendare.</p> <p>(6) În termen de cel mult 3 zile de la încetarea motivului suspendării sau la împlinirea perioadei de suspendare prevăzută la alin. (2) sau (3), organul de inspecție emite o decizie de încetare a suspendării care se comunică contribuabilului/plătitorului odată cu reînceperea inspecției fiscale. Data reînceperii inspecției fiscale este data încetării suspendării.</p> <p>(...)</p> <p>(8) Prevederile art. 124 alin. (1) și (2) nu sunt aplicabile pe perioada suspendării inspecției fiscale,</p> <p>(9) Contribuabilul/plătitorul are dreptul de a fi informat cu privire la orice alt mijloc de probă obținut de organul fiscal urmare acțiunilor ce au constituit cauze de suspendare conform alin. (1) și care are legătură cu situația fiscală a</p>	<p>fiscale.</p> <p>În prezent, art. 127 alin. (2) din Codul de procedură fiscală statuează că inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării.</p> <p>Cu toate că stabilirea unei durate maxime a perioadei de suspendare a inspecției fiscale este o modificare pozitivă adusă de noua reglementare, credem că se impune clarificarea acesteia.</p> <p>Utilizarea singularului („În cazul prevăzut la alin. (1) ...”) generează confuzie, astfel încât apreciem că ar fi util să se menționeze expres că suspendarea nu poate dura mai mult de 6 luni, indiferent de câte cazuri de suspendare intervin. În absența acestei precizări, există riscul de a se considera că pentru fiecare caz de suspendare prevăzut de art. 127 alin. 1 din Noul Cod de procedură fiscală, este posibilă o suspendare de maxim 6 luni, ceea ce ar contraveni scopului acestei reglementări.</p> <p>În plus, subliniem că în prezent situațiile care determină suspendarea inspecției fiscale, precum și duratele acestora sunt prevăzute de Ordin nr. 467 din 22 aprilie 2013 privind condițiile și modalitățile de suspendare a inspecției fiscale (în continuare</p>
---	--	--

		<p>contribuabilului/plătitorului. (10) Contribuabilul/plătitorul poate contesta decizia de suspendare potrivit Titlului VIII, în termen de 45 de zile de la data comunicării acesteia.</p>	<p>“Ordinul nr. 467/2013”).</p> <p>Practic, prin Ordinul nr. 467/2013 legiuitorul a prevăzut duratele maxime pentru care se poate dispune suspendarea inspecției fiscale pentru fiecare situație în parte.</p> <p>În consecință, apreciem că se impune a fi menționat pe de o parte că, durata maximă a suspendării inspecției fiscale nu poate depăși termenul legal de 6 luni indiferent de câte situații ce determină suspendarea intervin, iar pe de altă parte că, fiecare situație ce determină suspendarea ar trebui să respecte termenul legal de suspendare prevăzut în prezent de Ordinul nr. 467/2013.</p> <p>2) Se impune clarificarea duratei suspendării inspecției fiscale, prin precizarea expresă a momentului de început și de încetare, în considerarea efectului suspendării prevăzut la alin. (7), cu toate consecințele care decurg din aceasta și pe care le suportă contribuabilul (curgerea accesoriilor, prelungirea perioadei de suspendare a prescripției dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale)</p>
3.	<p>Art. 128 Reverificarea (1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide</p>	<p>La art. 128, reformularea alin. (1) - (2) (1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție</p>	<p>1. În această procedură a reverificării nu este atins obiectivul declarat al Codului de procedură în ceea ce privește echilibrul drepturilor și obligațiilor părților. În fapt, deși este în situația ca ulterior</p>

<p>reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă imposibilă, ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute organului de inspecție fiscală la data efectuării inspecției fiscale, care influențează rezultatele acesteia.</p>	<p>fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă imposibilă, la propunerea organului de inspecție desemnat cu efectuarea inspecției sau la cererea contribuabilului, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:</p> <p>a) după încheierea inspecției fiscale apar date suplimentare care erau necunoscute organului de inspecție fiscală sau, după caz, contribuabilului, la data efectuării inspecției fiscale;</p> <p>b) datele suplimentare influențează rezultatele inspecției încheiate.</p> <p>(2) Prin date suplimentare se înțelege orice fapt sau mijloc de probă de care se ia cunoștință ulterior inspecției, de natură să modifice rezultatele inspecției anterioare.</p>	<p>inspecției, contribuabilul să intre în posesia unor documente care nu existau la data efectuării inspecției, din motive ce nu-i sunt imputabile, contribuabilul este lipsit de dreptul de a beneficia de plata unui impozit corect, organul fiscal opunându-i principiul unicității inspecției de la care se poate face excepție doar dacă datele suplimentare sunt identificate de organele fiscale, de regulă urmare colaborării cu alte autorități sau urmare unor controale încrucișate.</p> <p>2. De altfel, deși nu rezultă expres din text că reverificarea este decisă doar dacă datele suplimentare rezultă din acțiunile proprii ale organului fiscal (textul prevede doar ca decizia este a conducătorului organului de inspecție), în practică nu este admisă o reverificare la cererea contribuabilului, deși condițiile prevăzute de lege pentru reverificare sunt îndeplinite. Mai mult, textul prevede inclusiv condiția ca datele să fie obținute ”în orice mod”, deci inclusiv de la contribuabil.</p> <p>3. Acest dezechilibru a fost sesizat și de CJUE în recenta Cauză Zabrus (C-81/17). Astfel, judecătorul european, după ce a reținut principiile specifice cazului dedus atenției sale, a reținut și următoarele: <i>”Un regim național de inspecție care nu permite corectarea declarației de tva, în condițiile în care prevede o posibilitate a autorităților fiscale de a efectua o nouă inspecție atunci când dispun de informații noi, nu urmărește garantarea drepturilor contribuabililor și nu rezultă că</i></p>
--	---	---

			<p><i>servește la aplicarea principiului securității juridice, ci acționează în principal pentru eficacitatea inspecțiilor și a funcționării administrației.</i></p>
	<p>Art. 131 Rezultatul inspecției fiscale</p> <p>(1)Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale.</p> <p>(2)Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.</p> <p>(3)La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul,</p>	<p>La art. 131, alin. (2) și (4)se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>(2)Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde constatările în legătură cu toate perioadele și toate obligațiile fiscale înscrise în Avizul de verificare, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.</p>	<p>Există situații în care, urmare finalizării inspecției fiscale, echipa de inspecție fiscală stabilește în sarcina contribuabilului doar obligații fiscale suplimentare de plată, nu și eventuale obligații fiscale pe care contribuabilul le-a plătit în mod eronat la bugetul de stat. Într-o asemenea situație, contribuabilul este lipsit de posibilitatea de a critica în fața organului de soluționare nestabilirea de către echipa de inspecție fiscală a obligațiilor fiscale plătite în mod eronat către bugetul de stat și care se impun a fi restituite.</p> <p>Propunerea are în vedere reglementarea clară a faptului că:</p> <ul style="list-style-type: none"> - în RIF să se prezinte constatări pentru toate

<p>acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la fața locului și alte asemenea acte.</p> <p>(4)Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:</p> <p>a)deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;</p> <p>b)deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;</p> <p>c)deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.</p> <p>(5)Deciziile prevăzute la alin. (4) se emit în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale.</p> <p>(6)Deciziile prevăzute la alin. (4) se comunică contribuabilului/plătitorului în condițiile art. 47.</p>	<p>(4)Pentru fiecare perioadă și obligație fiscală ce au făcut obiectul constatărilor, raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:</p> <p>a)deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;</p> <p>b)deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;</p> <p>c)deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.</p>	<p>perioadele și obligațiile fiscale înscrise în Avizul de verificare</p> <ul style="list-style-type: none"> - fiecare perioadă și obligație fiscală ce a făcut obiectul constatărilor, să facă obiectul unei decizii de impunere sau, după caz, a unei decizii de nemodificare a bazei de impunere.
---	--	---

<p><i>Art. 157 alin. (2) lit. b):</i> <i>“Nu sunt considerate obligații fiscale restante:</i> <i>[...]</i> <i>b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare”.</i></p>	<p><i>Art. 157 alin. (2) lit. b):</i> <i>“Nu sunt considerate obligații fiscale restante [...]</i> <i>b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare sau în condițiile art. 235 Cod procedură fiscală”.</i></p>	<p>Subliniem că introducerea în Codul de procedură fiscală a posibilității de suspendare sau neîncepere a executării silite a actului administrativ fiscal prin depunerea unei scrisori de garanție bancară (prin O.G. 16/2012) a fost generată de necesitatea unei alternative mai rapide decât cea prevăzută de Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, prin care contribuabilul se poate proteja de o executare silită anterior verificării legalității actului contestat, fără ca însă autorității fiscale să i se genereze vreun risc de necolectare.</p> <p>Prin urmare, s-a reglementat posibilitatea constituirii unei garanții la nivelul obligațiilor fiscale stabilite în sarcina contribuabilului – spre deosebire de cauțiunea consemnată la dispoziția instanței investite cu o cerere de suspendare a actului administrativ fiscal și care acoperă o parte extrem de redusă, garanție aflată la dispoziția autorității fiscale căreia i se asigură practic posibilitatea de colectare a întregii sume prin simpla executare a garanției.</p> <p>Or, deși contribuabilul a oferit o asemenea garanție în vederea suspendării/neînceperii executării silite a obligațiilor fiscale iar autoritatea fiscală nu are niciun risc de necolectare, Codul de procedură fiscală continuă să considere aceste obligații ca</p>
---	--	--

			<p>fiind „restante”, spre deosebire de obligațiile fiscale a căror executare a fost suspendată în temeiul Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.</p> <p>Aceasta implică înscrierea obligațiilor fiscale „restante” în certificatul de atestare fiscală emis potrivit dispozițiilor art. 158 Cod procedură fiscală, ceea ce generează grave consecințe pentru contribuabil – precum descalificarea acestuia, potrivit art. 165 din Legea nr. 96/2016 a achizițiilor publice, din procedurile de atribuire a contractelor de achiziție publică.</p> <p>În consecință, considerăm că se impune o identitate de tratament a contribuabililor ce obțin suspendarea executării silită a obligațiilor fiscale fie printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în temeiul dispozițiilor Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ fie prin depunerea unei scrisori de garanție bancară/polițe de asigurare în temeiul dispozițiilor art. 235 Cod procedură fiscală.</p>
4.		<p>Art. 168 alin. (13) – alineat nou: “Cererea de restituire va fi însoțită de copii de pe documentele din care rezultă că suma a fost plătită la buget precum și de certIFICATE DE GREFĂ sau copii legalizate de pe hotărârile definitive și irevocabile sau de pe decizii ale organelor jurisdicționale sau administrative, după caz, pentru sumele stabilite prin</p>	<p>Unul dintre cazurile în care contribuabilul este îndreptățit să solicite organului fiscal restituirea/rambursarea unor sume de bani este reprezentat de cazul în care instanța de judecată a anulat în mod definitiv actele administrative prin intermediul cărora în sarcina contribuabilului au fost stabilite obligații fiscale suplimentare de plată.</p>

		acestea”.	<p>În prezent, art. 168 din Codul de procedură fiscală nu conține o dispoziție legală expresă care să reglementeze procedura de restituire a sumelor ce au fost achitate de către un contribuabil cu titlu de obligații fiscale suplimentare de plată și care au fost ulterior anulate în mod definitiv de către o instanță de judecată.</p> <p>În acest sens, precizăm că pct. 3 alin. (2) din Ordinul nr. 1899 din 22 decembrie 2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor convenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal (în continuare “Ordinul nr. 1899/2004”) statuează că:</p> <p><i>“Cererea de restituire va fi însoțită de copii de pe documentele din care rezultă că suma a fost plătită la buget pentru sumele plătite fără existența unui titlu de creanță, precum și de copii legalizate de pe hotărârile definitive și irevocabile sau de pe decizii ale organelor jurisdicționale sau administrative, după caz, pentru sumele stabilite prin acestea”</i></p> <p>Considerăm că în prezent, Ordinul nr. 1899/2004</p>
--	--	-----------	---

			<p>prevede expres faptul că pentru a putea beneficia de restituire sumelor de bani ca urmare a anulării de către instanța de judecată în mod definitiv a actelor administrative fiscale prin care în sarcina contribuabilului au fost stabilite obligații fiscale suplimentare de plată, se impune ca contribuabilul să formuleze o cerere la care să atașeze, printre altele, o copie legalizată de pe hotărârea rămasă definitivă.</p> <p>În practică, redactarea unei hotărâri judecătorești poate dura câteva luni și prin urmare termenul de restituire a sumelor plătite de către contribuabil cu titlu de obligații fiscale suplimentare de plată ce au fost anulate în mod definitiv este prelungit cu termenul în care instanța de judecată redactează și comunică hotărârea definitivă.</p> <p>Practic, deși contribuabilul deține o hotărâre definitivă are consfințește în mod neechivoc dreptul acestuia la restituirea sumelor stabilite în plus de către organele fiscale, totuși acesta nu poate solicita restituirea efectivă a acestor sume până la redactarea unei hotărâri.</p> <p>În același timp, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești acordă posibilitatea contribuabilului ca ulterior pronunțării să obțină un</p>
--	--	--	--

			<p>certificat de grefă în care să fie cuprinse mențiunile din cuprinsul dispozitivului hotărârii cu mențiunea că hotărârea este definitivă – <i>art. 162 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor de judecată.</i></p> <p>În consecință, apreciem că se impune reglementarea expresă a posibilității contribuabilului de a solicita restituirea sumelor plătite cu titlu de obligații fiscale suplimentare de plată ce ulterior au fost anulate în mod definitiv de către instanța de judecată în baza unui certificat de grefă.</p>
5.	<p>Articolul 169 Prevederi speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată</p> <p>(...)</p> <p>(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare pentru care suma solicitată la rambursare este de până la 45.000 lei, organul fiscal central rambursează taxa cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale. (...)</p>	<p>La art. 169, reformularea alin. (10):</p> <p>(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), organul fiscal central rambursează taxa cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale, în oricare din următoarele situații:</p> <p>a) în cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare pentru care suma solicitată la rambursare este de până la 45.000 lei;</p> <p>b) în cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare depus de contribuabilul care beneficiază de o eșalonare la plată potrivit cap. IV;</p> <p>c) în cazul decontului cu sumă negativă de</p>	

		taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare certificate de un consultant fiscal potrivit art. 104.	
6.	<p>Art. 182 Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget</p> <p>(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilul/plătitorul are dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 168 alin. (4) sau la art. 77, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabilului/plătitorului.</p> <p>(2) În cazul creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanței fiscale individualizate în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanței contribuabilului/plătitorului rezultate în</p>	<p>La art. 182, completare cu un nou alineat:</p> <p>(5) Dreptul contribuabilului/plătitorului de a solicita dobânda prevăzută de prezentul articol se prescrie în termen de 5 ani. Termenul începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui în care:</p> <p>a) au fost stinse prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege sumele de restituit sau rambursat de rambursat de la buget contribuabilului/plătitorului;</p> <p>s-a împlinit termenul prevăzut la alin. (1);</p> <p>b) anularea actului administrativ fiscal a devenit definitivă, în cazul prevăzut la alin. (2);</p> <p>c) resituirea a fost admisă definitiv, în cazul prevăzut la alin. (3).</p>	<p>Dreptul de dobândă prevăzut la art. 182 are natura unui drept de creanță fiscală în sensul art. 1 CPF, dar pentru care nu există reglementat un termen de prescripție special așa cum este cazul celorlalte categorii de drepturi având această natură.</p>

	<p>urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situația în care contribuabilul/plătitorul a solicitat acordarea de despăgubiri, în condițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația prevăzută la art. 107 alin. (5).</p> <p>(3)Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și pentru creanțele fiscale ce au făcut obiectul unei cereri de restituire, respinsă de organul fiscal, dar admisă definitiv de organul de soluționare a contestațiilor sau de instanța judecătorească.</p> <p>(4)Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 174 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de contribuabil/plătitor.</p>		
7.	<p>Art. 193 Garanții</p> <p>(1)În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, debitorul trebuie să constituie garanții. La cererea temeinic justificată a debitorului, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile. (...)</p>	<p>La art. 193, completare cu un nou alineat: (9¹) Prevederile alin. (9) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care pentru creanțele solicitate la eşalonate a fost instituit, anterior emiterii titlului de creanță în care aceste creanțe au fost individualizate, un sechestrul asigurătoriu, transformat în sechestrul executoriu în condițiile art. 213 alin. (3), precum și în</p>	<p>De regulă, organele fiscale nu iau în considerare existența acestor garanții constând în sechestre, inițial asigurătorii, dar devenite ulterior executorii. Astfel, prin acordul de principiu se solicită garanții la nivelul obligațiilor înscise în CAF-ul emis în vederea eşalonării, fără a lua în considerare că există deja garanții constituite (sechestre rezultate din aplicarea, anterior emiterii titlului de creanță ce se dorește a fi eşalonată, a unui sechestrul</p>

	(9)Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietatea debitorului deja sechestrare de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, cu condiția prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrare la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la alin. (1). Dispozițiile alin. (11) sunt aplicabile în mod corespunzător. (...)	cazul în care există sume indisponibilizate în conturile bancare ale debitorului ca urmare a popririi asigurătorii sau executorii care acoperă valoarea prevăzută la alin. (14).	asigurătoriu
8.	Art. 193 Garanții (...) (18) Pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea debitorului. În acest caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eșalonarea la plată acordată.	La art. 193, reformularea alin. (18): (18) Pe parcursul derulării eșalonării la plată, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea debitorului. În acest caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din eșalonarea la plată acordată. Organul fiscal, la cererea debitorului, eliberează diferența de garanție care depășește valoarea luată în calcul cu ocazia redimensionării iar în cazul înlocuirii, eliberează garanția constituită asupra bunului înlocuit.	Pentru ca instituția redimensionării/înlocuirii garanției să fie efectivă și să-și atingă scopul pentru care a fost reglementată. Organele fiscale nu procedează la ridicarea diferențelor de garanție care depășesc valoarea stabilită cu ocazia redimensionării în lipsa unei prevederi exprese în acest sens și în considerarea prevederilor exprese din CPF referitoare la situațiile în care se ridică garanțiile..
9	Art. 213 alin. (13): “Prin derogare de la prevederile art. 7	Art. 213 alin. (13): “Prin derogare de la prevederile art. 7 din	Dispozițiile art. 213 alin. 13 din Noul Cod de Procedură fiscală – așa cum acestea au fost

<p>din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la alin. (4), cel interesat poate face contestație, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile.”</p>	<p>Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, împotriva deciziei prin care se dispune instituirea măsurilor asigurătorii, prevăzute la alin. (4), cel interesat poate face contestație, în termen de 30 de zile de la comunicare, la instanța secția de contencios administrativ a Tribunalului competentă, fără a fi necesară parcurgerea procedurii prealabile”.</p>	<p>modificate prin Ordonanța de Urgență nr. 84/2016 permit contribuabilului să atace direct în fața instanței de contencios administrativ, fără parcurgerea procedurii prealabile, decizie de instituire a măsurilor asigurătorii. Determinarea instanței competente material se face potrivit dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ care stabilesc cele două criterii – al poziționării autorității emitente a actului atacat sau, în cazul litigiilor ce vizează taxe și impozite – al cuantumului sumei în dispută pentru a stabili dacă litigiul este de competența Tribunalului sau a Curții de Apel.</p> <p>În practica instanțelor judecătorești soluțiile pronunțate au fost în ambele sensuri – unele instanțe au considerat că trebuie aplicat criteriul poziționării organului emitent, nefiind vorba de un litigiu care ar privi anularea unui act prin care se stabilesc taxe și impozite, în timp ce alte instanțe au aplicat criteriul valoric, interpretând sintagma „acte care privesc taxe și impozite” ca nesuprapunându-se doar actelor de impunere.</p> <p>Aceste neclarități și interpretări divergente au generat prelungirea nejustificată a litigiului (prin declinarea competenței, prin soluționarea recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție) care, coroborată cu faptul că hotărârea pronunțată de instanța de fond nu este executorie, lipsesc de</p>
--	--	--

			efecte practice noua modalitate de contestare a deciziilor de instituire a măsurilor asigurătorii, în majoritatea cazurilor, contribuabilul ale cărui conturi sunt poprite asiguratoriu suferind prejudicii ireparabile.
10.	Art. 214 alin. (1): <i>“Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 211, după caz”.</i>	Art. 214 alin. (1): <i>“Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 213 se ridică, în tot sau în parte, prin decizie motivată, de către creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 211 sau la art. 235, după caz”.</i>	<p>Reamintim că potrivit art. 213 Cod procedură fiscală, măsurile asigurătorii constând în poprire și sechestrul asigurătorii pot fi luate împotriva debitorului fie înainte fie după emiterea titlului de creanță, scopul declarat de legiuitor fiind acela al reducerii riscului privind colectarea în ipoteza unui debitor de rea-credință care ar urmări să își diminueze, să își ascundă sau să își risipească patrimoniul.</p> <p>Totodată, art. 214 Cod procedură fiscală stabilește că măsurile asigurătorii vor fi ridicate fie atunci când au încetat cauzele pentru care au fost dispuse fie <i>„la constituirea garanției prevăzute la art. 211”</i> (i.e. consemnarea de mijloace bănești la trezorerie, scrisoare de garanție emisă de o bancă sau de un IFN, poliță de asigurare, ipotecă sau gaj asupra bunurilor debitorului).</p> <p>În același timp, art. 235 Cod procedură fiscală permite contribuabilului care oferă autorității fiscale o garanție constând într-o scrisoare de</p>

			<p>garanție bancară/poliță de asigurare să se protejeze împotriva executării silite a obligațiilor fiscale stabilite în sarcina sa prin actul de impunere.</p> <p>În practică, în ipoteza în care asupra contribuabilului sunt dispuse și instituite măsuri asigurătorii iar acesta depune o scrisoare de garanție bancară în temeiul art. 235 Cod procedură fiscală, autoritățile fiscale refuză ridicarea măsurilor asigurătorii (<i>dispunând cel mult încetarea acestora pentru viitor – care în cazul popririi bancare înseamnă menținerea blocării sumelor inițial poprite asigurător</i>) pe motiv că legea prevede o singură ipoteză de ridicare a măsurilor asigurătorii pentru constituirea unei garanții – anume când aceasta este fundamentată pe dispoziții art. 211 Cod procedură fiscală.</p> <p>Cu alte cuvinte, într-o asemenea situație, deși contribuabilul a oferit o garanție ce acoperă în integralitate obligațiile fiscale stabilite în sarcina sa – iar riscurile asociate unei potențiale necolectări sunt înlăturate complet (<i>prin depunerea scrisorii bancare potrivit art. 235 Cod procedură fiscală</i>), acesta ar trebui să ofere garanții suplimentare <u>doar pentru a fi înlăturate și măsurile asigurătorii</u>, deși, așa cum aminteam, scopul acestora este reprezentat tocmai de eliminarea riscurilor privind</p>
--	--	--	---

			colectare.
11.	<p>Art. 235 Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție</p> <p>(1) „In cazul contestatiilor formulate impotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creante fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul solutionarii actiunii in contencios administrativ, executarea silita se suspenda sau nu incepe pentru obligatiile fiscale contestate daca debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garantie/polita de asigurare de garantie la nivelul obligatiilor fiscale contestate si neachitate la data depunerii garantiei. Valabilitatea scrisorii de garantie/politei de asigurare de garantie trebuie sa fie de minimum 6 luni de la data emiterii”</p>	<p>Art.235 alin.(1) Suspendarea executării silite în cazul depunerii unei scrisori de garanție/poliță de asigurare de garanție se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”În cazul contestatiilor formulate impotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc creante fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul solutionarii actiunii in contencios administrativ, <u>executarea silita se suspenda sau nu incepe pentru obligatiile fiscale contestate, iar masurile asiguratorii si/sau executorii instituite se ridica, daca debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garantie/polita de asigurare de garantie la nivelul obligatiilor fiscale contestate si neachitate la data depunerii garantiei. Valabilitatea scrisorii de garantie/politei de asigurare de garantie trebuie sa fie de minimum 6 luni de la data emiterii”.</u></p>	<p>Rezulta din prevederile art. 210, 214 233 ca depunerea unei scrisori de garantie bancare / polita de asigurare de garantie la nivelul obligatiilor fiscale contestate si neachitate la data depunerii garantiei va conduce doar la suspendarea executarii silite a contribuabilului fara ca masurile asiguratorii instituite sa fie ridicate, ceea ce va determina o dubla garantare a statului din perspectiva garantiei si a masurilor asiguratorii (i.e. blocarea conturilor bancare si imobilizarea proprietatilor detinute). Propunerea de modificare a art 235 are drept scop eliminarea acestui inconvenient.</p>
12	<p>Art. 276 alin. (5): “Contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea</p>	<p>Art. 276 alin. (5): <i>Contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea orală a</i></p>	<p>1) Dreptul la apărare reprezintă un principiul fundamental atât pentru dreptul comunitar cât și pentru dreptul național în temeiul căruia, în materie</p>

<p>orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru care convoacă contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației, sub sancțiunea decăderii”.</p>	<p><i>contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru care convoacă contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora, precum și reprezentantul organului fiscal emitent al actului administrativ contestat. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației, sub sancțiunea decăderii. La solicitarea contribuabilului, organul de soluționare este obligat să asigure acestuia accesul la dosarul contestației fiscale”.</i></p>	<p>fiscală, înainte ca autoritatea fiscală să ia o decizie ce îl privește pe contribuabil, trebuie să îi asigure acestuia din urmă posibilitatea de a-și face cunoscută poziția/punctul de vedere.</p> <p>În prezent, Codul de procedură fiscală conține dispoziții privind dreptul contribuabilului de a fi ascultat (art. 9), dreptul contribuabilului de a fi informat (art. 107) și dreptul contribuabilului de a-și susține oral contestația fiscală (art. 276).</p> <p>Cu toate acestea, nu există nicio dispoziție care să oblige autoritățile fiscale să ofere acces contribuabilului la dosarul ce conține documentele/informațiile în temeiul cărora este adoptată o decizie de impunere și la dosarul contestației fiscale, aspecte ce au fost reținute cel mai recent de Curtea de Justiție în hotărârea pronunțată în Cauza C-298/16 „Ispas” – deși o asemenea obligație poate fi stabilită de instanța de judecată în temeiul art. 13 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (<i>prin obligarea autorității la depunerea dosarului administrativ</i>).</p> <p>Mai mult decât atât, în practică se întâlnesc numeroase cazuri în care organele de control, în urma desfășurării activității de inspecție fiscale, formulează și plângeri penale împotriva</p>
--	---	---

			<p>contribuabilului – însă nu în condițiile art. 132 Cod procedură fiscală ce impune întocmirea unui proces verbal și comunicarea acestuia contribuabilului etc., ci în condițiile Codului de procedură penală, astfel încât contribuabilul nu are cunoștință de un asemenea demers (<i>cel puțin până în momentul în care soluționarea contestației fiscale este suspendată din acest motiv sau, dacă soluționarea contestației nu este suspendată, până când organul fiscal depune dosarul administrativ în fața instanței investite cu acțiunea privind anularea actului de impunere</i>) și nu își poate în mod efectiv pregăti apărarea sub acest aspect.</p> <p>Considerăm că – și experiența acestei noi proceduri a susținerii orale o confirmă, fără un acces efectiv la dosarul contestației fiscale (<i>ce ar trebui să conțină atât eventualele plângeri penale, puncte de vedere solicitate de organul de soluționare altor autorități pentru lămurirea cauzei</i>) anterior datei stabilite pentru susținerea orală, golește de conținut această procedură și o transformă într-o simplă formalitate în care contribuabilul nu face altceva decât să repete verbal argumentele pe care deja le-a înfățișat în scris și pe care organul de soluționare le cunoaște.</p> <p>În consecință, considerăm că se impune</p>
--	--	--	---

			<p>reglementarea expresă a dreptului contribuabilului de a avea acces la dosarul contestației fiscale anterior susținerii orale.</p> <p>2) Eliminarea organului fiscal emitent al actului contestat din procedura susținerii orale a contestației a făcut ca această procedură să fie lipsită de conținutul pe care chiar legiuitorul l-a dorit atunci când a reglementat-o (contradictorialitate). Procedură a devenit, în lipsa organului fiscal, ineficientă și inutilă, aspect care impune fie revenirea la formula anterioară fie eliminarea acestei proceduri.</p>
13.	<p>ANEXA 3 - Norme de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale</p> <p>SECȚIUNEA a II-a - Cerințe generale de raportare (...) 7. O entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România are obligația să notifice autorității competente din România dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1 - 5 din prezenta secțiune, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi</p>	<p>ANEXA 3 - Norme de raportare pentru grupurile de întreprinderi multinaționale</p> <p>SECȚIUNEA a II-a - Cerințe generale de raportare (...) 7. O entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România are obligația să notifice autorității competente din România dacă este societatea-mamă finală sau societatea-mamă surogat sau entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1 - 5 din prezenta secțiune, până cel târziu în ultima zi a anului fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități</p>	<p>În momentul de față, textul de lege pare a restrânge termenul de depunere a notificării, fiind în contradicție cu textul Directivei (UE) 2016/88, care de fapt permite o extindere a termenului de depunere a notificării până în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent (D101).</p> <p>Așadar, ultima zi de depunere a declarației fiscale pentru anul fiscal precedent este ulterioară ultimei zi a anului fiscal de raportare a grupului de întreprinderi multinaționale.</p> <p>Prin urmare, propunem modificarea formulării textului de lege cu privire la termenul de depunere a notificării Country-by-Country.</p>

	<p>multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.</p> <p>8. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1 - 5 din prezenta secțiune, entitatea respectivă are obligația să notifice autorității competente din România identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.</p>	<p>constitutive pentru anul fiscal precedent. până cel târziu în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.</p> <p>8. În cazul în care o entitate constitutivă a unui grup de întreprinderi multinaționale care își are rezidența fiscală în România nu este societatea-mamă finală, nici societatea-mamă surogat, nici entitatea constitutivă desemnată conform pct. 1 - 5 din prezenta secțiune, entitatea respectivă are obligația să notifice autorității competente din România identitatea și rezidența fiscală a entității raportoare până cel târziu în ultima zi din anul fiscal de raportare al respectivului grup de întreprinderi multinaționale, dar nu mai târziu de ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent. până cel târziu în ultima zi de depunere a declarației fiscale a respectivei entități constitutive pentru anul fiscal precedent.</p>	
		<p>PROPUNERI PRIVIND CONTROLUL ANTIFRAUDĂ</p>	
14	<p>Articolul 136 Competența de efectuare a controlului operativ și inopinat</p>		

<p>Controlul operativ și inopinat se efectuează de către inspectorii antifraudă, cu excepția celor din cadrul Direcției de combatere a fraudelor, în condițiile legii.</p> <p style="text-align: center;">Articolul 137 Reguli privind controlul operativ și inopinat</p> <p>(1)Controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul realizării de operațiuni de control tematic care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate.</p> <p>(2)La începerea controlului operativ și inopinat, inspectorul antifraudă este obligat să se legitimizeze în condițiile legii.</p> <p>(3)Ori de câte ori controlul operativ și inopinat se efectuează la sediul social sau la sediile secundare ale contribuabilului/plătitorului, acesta se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.</p>	<p style="text-align: center;">Reformularea art. 137</p> <p style="text-align: center;">Articolul 137 Reguli privind controlul operativ și inopinat</p> <p>(1)Controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul realizării de operațiuni de control tematic care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate.</p> <p>(2)La începerea controlului operativ și inopinat, inspectorul antifraudă este obligat să se legitimizeze în condițiile legii.</p> <p>(3)Ori de câte ori controlul operativ și inopinat se efectuează la sediul social sau la sediile secundare ale contribuabilului/plătitorului, acesta se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.</p>	<p>La art. 137 se propune reformularea în sensul eliminării alin. (4), aceste din urmă prevederi fiind preluate în noul art. 137².</p>
--	---	---

<p>(4)La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie procese-verbale de control/acte de control, în condițiile legii.</p>	<p>Completarea cadrului legal privind desfășurarea controlului antifraudă, prin introducerea unor noi articole, astfel:</p> <p style="text-align: center;">Art. 137¹ Dreptul contribuabilului/plătitorului de a fi înștiințat</p> <p>La începerea controlului operativ și inopinat, contribuabilul/plătitorul supus controlului antifraudă are dreptul de a fi înștiințat cu privire la acțiunea care urmează să se desfășoare. În acest scop, inspectorul antifraudă desemnat cu efectuarea controlului, înmânează contribuabilului/plătitorului un aviz de control care cuprinde temeiul juridic și obiectul controlului antifraudă.</p> <p>Art. 137² Rezultatele controlului antifraudă</p> <p>(1) La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie proces-verbal de control/act de control, în condițiile legii. Un exemplar al procesului-verbal de</p>	<p>Pentru a stabili cadrul în care contribuabilul trebuie să-și îndeplinească obligația de colaborare, precum și limitele exercitării, de către organul antifraudă, a limitelor exercitării dreptului de apreciere. Stabilirea acestui cadru este foarte importantă pentru buna derulare a acțiunii de control, fiind în concordanță cu fundamentul și exigențele principiului bunei administrări.</p> <p>Clarificarea regimului actelor antifraudă.</p>
---	---	--

		<p>control/actului de control se comunică contribuabilului/plătitorului.</p> <p>(2) Procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) constituie mijloc de probă în sensul art. 55, inclusiv în situația în care în conținutul său sunt prezentate consecințele fiscale ale neregulilor constatate.</p> <p>(3) Contribuabilul/Plătitorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal/actul de control în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.</p> <p>(4) Constatările consemnate în procesul-verbal/actul de control prevăzut la alin. (1) pot fi luate în considerare în analiza de risc efectuată de organul fiscal în scopul selectării contribuabililor/plătitorilor pentru inspecția fiscală.</p> <p>Art. 137³ Sesizarea organelor de urmărire penală</p> <p>(1) În cazul în care în procesul-verbal/actul de sesizare întocmit urmare unui control antifraudă sunt prezentate constatări ale unor împrejurări privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în domeniul fiscal în baza căruia, potrivit legii, sunt sesizate organele de urmărire penală, stabilirea diferențelor de creanțe fiscale aferente</p>	<p>1. Conținutul prejudiciului pentru care ANAF se constituie parte civilă îl constituie obligații fiscale nedeclarate și neachitate bugetului general consolidat. Acestea trebuie să fie însă stabilite corect, mai precis cu respectarea prevederilor Codului fiscal în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare și a impozitului/taxei. În acest scop, având în vedere prevederile Codului de procedură</p>
--	--	--	---

		<p>perioadelor fiscale în care au fost săvârșite faptele este de competența inspectorilor antifraudă din cadrul Direcției de investigare a fraudelor. Prevederile art. 113 și art. 131 sunt aplicabile în mod corespunzător.</p> <p>(2) În scopul stabilirii diferențelor de creanțe fiscale, alături de inspectorii antifraudă pot fi desemnați, cu acordul președintelui ANAF și al procurorului, persoane care au calitatea de inspectori fiscali în sensul Capitolului I.</p> <p>(3) Raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere/decizia de nemodificare a bazei de impunere emisă de inspectorii antifraudă potrivit alin. (1) constituie acte emise în cadrul urmăririi penale în sensul art. 3 alin. (5) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare și au regimul juridic al acestora.</p> <p>(4) Obligațiile fiscale stabilite prin decizia de impunere reprezintă prejudiciu material în sensul Codului de procedură penală și au regimul juridic al acestuia.</p>	<p>fiscală în ceea ce privește competența generală de administrare a creanței fiscale, se propune ca acesta să aparțină inspectorilor antifraudă din cadrul Direcției de investigare a fraudelor, care să primească o competență specială pentru aceasta.</p> <p>2. Acest prejudiciu reprezintă expresia "răspunderii civile" angajată de culpa "civilă" în scopul reparării prejudiciului cauzat prin fapta ce cade sub incidența legii penale. Această "răspundere civilă" nu este o veritabilă răspundere civilă întucât sfera raporturilor juridice din care rezultă prejudiciul nu se circumscrie normei civile ci normei fiscale. Vorbim deci de o răspundere fiscală, dar care, în contextul declanșării procedurii penale, în vederea recuperării prejudiciului fiscal presupune parcurgerea procedurii de "constituire ca parte civilă".</p> <p>3. Există o unitate a faptei de evaziune fiscală (se produc efecte atât în planul legii penale cât și în planul legii fiscale), ceea ce impune ca neregula să facă obiectul unei singure constatări.</p> <p>4. Odată ce legiuitorul instituie o normă penală pentru o dublă protecție a normei fiscale (recuperare și sancționare), abaterea intrând sub incidența penalului prin urmărirea penală derulată, cu consecința trebuie să fie aceea că autoritatea competentă să constate existența infracțiunii, inclusiv a prejudiciului cauzat prin aceasta, este organul judiciar penal.</p>
--	--	--	---

	<p style="text-align: center;">Articolul 132 Sesizarea organelor de urmărire penală</p> <p>(1) Organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.</p> <p>(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) organul de inspecție fiscală are obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție fiscală și de către contribuabilul/plătitorul supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului/plătitorului. În cazul în care cel supus inspecției fiscale refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală consemnează despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului.</p> <p>(3) Procesul-verbal întocmit potrivit alin. (2) reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.</p>		

		<p>Completarea cu două noi alineate, astfel:</p> <p>(4) În cazul în care sesizarea se efectuează în cursul inspecției fiscale, pentru stabilirea diferențelor de obligații fiscale aferente perioadelor în care au fost săvârșite faptele ce fac obiectul sesizării sunt aplicabile prevederile art. 137³ alin. (1) – (2).</p> <p>(5) În cazul în care sesizarea se efectuează după încheierea inspecției fiscale și emiterea raportului de inspecție fiscală și a deciziei de impunere potrivit art. 131, sunt aplicabile prevederile art. 137³ alin. (3) – (4).</p>	<p>Având în vedere cele menționate mai sus în ceea ce privește unitatea faptei de evaziune fiscală și pentru a se evita situații precum cele din Cauza Lungu, se impune ca și în cazul în care sesizarea organelor de urmărire penală se efectuează de către organul de inspecție fiscală potrivit art. 132, să se aplice consecințele acestei unități, așa cum ele au fost propuse la art. 137³</p>
--	--	--	---